

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Ντόλλυ κήθησε κάπου, χωρίς νά δείξη καμιά περιέργεια. Πλησίασα άμέσως στόν καθηγητή κ' έσκυψα κοντά του. Είδα τότε άνάμεσα στά χάλιασματά της στοάς κάτι πού με κατέπληξε...

Ἦταν ένα σκουράκι άπό αυτά που φοροδόν στα μικρά παιδιά, ένα λευκό σκουράκι άπό βάριστα, με γαλάζια κορδέλλα στολισμένο γύρω-γύρω.

Ἐο καθηγητής τού σήκωσε άπό κάτω, τού κτύπησε κ' έκανε μιá χειρονομία άνεξήγητη. Συγχρόνως τόν άκουσα νά λέη με φωνή :

— Έπουράνιε Θεέ !... Θεέ μου !... Κύριε !... Παντοδύναμε !... πώς έπιτρέπεις νά γίνονται τέτοιες βδελυγμίες, τέτοια κακουργήματα εἰς βάρος τών πλάσμάτων σου !...

Δέν μπορούσα νά καταλάβω τί συμβαίνει. Πλησίασα πιό κοντά στόν καθηγητή και τόν ρώτησα :

— Τι συμβαίνει, Ουίλλιαμ ;

Ἐο καθηγητής έρωξε ένα βλέμμα πρὸς τού μέρος πού καθόταν ἡ Ντόλλυ και άφού βεβαιώθηκε πώς δέν μιά άκούη, μου εἶπε, μὴ μπορῶντας νά συγχαρήσῃ τί φωνή του :

— Κτύπαξε... κτύπαξε Τζώρτζ !...

Και μου έδειξε κάτι μεγάλους μαύρους λεκέδες πάνω στό σκουράκι.

— Σέρεις τί εἶνε αυτά ; με ρώτησε.

Κτύπαξε πιό προσεκτικά και ψηφίονα άνατριχιάζοντας :

— Άιμα !...

— Ναι, αἶμα, εἶπε ὁ καθηγητής. Τό αἶμα κάποιου άδῶου παιδιού. Καταβαρύνεις, δηλαδή φίλε μου, τί έχει συμβεί...

Ἐδίστασα ν' άπαντήσω. Ἐγυμναζόμουν και τού τρομεροῦ, τού άπαιτού.

— Τό φτωχό αυτό μικρό, έξακολούθησε ὁ καθηγητής, τού δυστυχισμένο αυτό παιδί, τού όποιο θ' άναζητοῦν άκόμα οἱ γονεῖς του, χρησιμοποιεσε για νά χορτάσῃ τή δίψα ενός τέρατος...

— Τού Στήβενς ! ξεφώνησα.

— Ναι.

— Ἐποπτεύουσα πώς...

Δέν ύποπτεύουμαι, εἶμαι βέβαιος. Τό φτωχό αυτό παιδί έθανάτωθηκε για νά χορτάσῃ τή δίψα αὐτοῦ τού άδῶου, δίψα τρομερή, δίψα άσβεστη, δίψα άνθρωπίνου αἵματος !...

— Εἶνε φρικῶδες !

— Εἶνε άποτρόπαιο ! Ποιός ξέρεῖ δέ αν εἶνε αυτό τó μόνο θύμα τού βδελυροῦ τέρατος πού καταδιώκουμε ; Ποιός ξέρεῖ, ποιός μπορεῖ νά ξέρη αν δέν έχει άρπάξει, για τόν ίδιο λόγο, κ' άλλους δυστυχισμένους μικρούς, άπ' τήν άγκυλιά της ; μητέρας τους ; Ομηΐσου, Τζώρτζ... Σκέψου λιγάκι... Πρὸ μιάς έβδομάδος άκόμη διαβάσαμε στις έφημερίδες για μιá μυστηριώδη έξαρπίαση βρέφους. Ἡ μητέρα του, μιá τολμηρή άνδρογοναίτις, έρωγάτις σέ κάποιο έργοστάσιο, άζουκε κάθε νύχτα, παρ'ότι νά άνεξήγητα τριξήματα στό σπίτι της.

Ἐστράξαν ἡ πόρτες, τά παράθυρα, τó πάτωμα, σάν κάποιος άόρατος άνθρωπος μέσα στό σπίτι. Μιά νύχτα εἶδε τήν πόρτα της κρηββατοκάμαράς της ν' άνοίγη άξαφνα, μόνη της. Τις ώρες πού συνέβαιναν αυτά, άρχιζε και τού μορὸ της νά κλαίη. Ξυπνοῦσε και σπαταροῦσε άπό τού κλάμα ! Τι έβλεπε τού άδῶο βρέφος, για νά κινή ἔτσι ; Ἡ μητέρα του άνησυχούσε. Ἦταν ὁμοῦς γενναία γυναίκα και δέν τά έχασε. Κ' έπειθὸ ὁ άντρος της έλειπε σέ κάποιο κρηνητικό, σηκώθηκε, όπως ἦταν, με τά γυαλιά της, ξεζοξίμασε τού κρηνητικό του τουφεκι άπό τόν τοίχο, άναψε ένα κερι κ' έκαμε ένα γύρο σ' όλο τού σπίτι. Δέν εἶδε κανένα. Ἄκουσε μόνον στήν αἰθλή ένα παράξενο θόρυβο, κάτι σάν φτεροκόπημα... Φοβήθηκε μήπως τίς κλέβουν τίς κόττες, άνοίξε, βγήκε έξω και μπήκε στόν όρνωθόνα. Κανέναν δέν ἦταν έκει. Ἡ όρνωθός ὁμοῦς ἦσαν τρομαγμένες. Σέκφθηκε πώς κάποιος θάγε άποπειραθὴ άλλως νά πηδῶσῃ στήν αἰθλή, κτύπαξε τού σύρτη της πόρτας αν εἶνε στή θέση του και έαναμῆκε στό σπίτι. Τό παιδί της εἶχε πιάσει νά κλαίη και φαντάστηκε πώς θάγε άποκοιμηθὴ. Ὅταν ὁμοῦς μπήκε στήν κρηββατοκάμαρά της, όταν έρωξε τήν πρώτη ματιά στό λίκνο τού μορῶο της, τού αἶμα τής γάμωσε, ἡ καρδιά της σταμάτησε ! Τό παιδί της, τού άγαπημένου τής μορῶο, δέν βρισκόταν πειά έκει. Σαστισμένη, άνήσυχη, μισοτρέλλη, μὴ ξερόντας τί νά ύποθέσῃ, κτύπαξε παντού. Τό μορῶο δέν μπορούσε νά σηκωθὴ μόνο του άπ' τού λίκνο του. Τῆς τού εἶπαν πάρει λουπόν... Τῆς τού εἶχαν άρπάξει !... Τά όρμια του στό λίκνο του ἦσαν άκόμη ζεστά... Ποιός της εἶχε χάσει τού κούκο αυτό ; Και γιατί... γιατί ; Ποιός εἶχε μιτὴ στό σπίτι ; Άπό πού ;... Ἡ δύστυχη γυναίκα πήγαινε νά τρελλάθῃ. Ἐβεινο πού τή σάσιζε, ἦταν ὁ τροπος, με τόν όποιο τῆς άρπάζαν τού μορῶο της. Κανέναν δέν εἶχε μιτὴ στό σπίτι, ἦταν βέβαια σ' αὐτό. Δέν κλέβεται ἔτσι εύκολα ένα μορῶο... Ἀρχισε τότε νά κλαίη και νά στηθοδέρονται. Μαζεῦτηκαν οἱ γείτονες, εἰδοποίη-

"Αναψε ένα κερι κ' έκαμε ένα γύρο στό σπίτι..."

σαν τήν άστυνομία. Μά κανέναν δέν μπορούσε νά δώσῃ μιá έξήγησι στό άλλόκοτο αυτό γεγονός. Στο τέλος πείσταν όλοι πώς ἡ δύστυχη μητέρα κοιμόταν όταν τῆς άρπάζαν τó παιδί και πώς όσα μυστηριώδη και άνεξήγητα δηγητο ἦσαν πλάσματα τῆς ταοαμένης φαντασίας της... Αὐτά έγραφαν ἡ έφημερίδες τήν έπομένη της άρπαγῆς τού μορῶο. Διάβασα τότε τήν εἰδησι και πίστεψα κ' έγω πώς ἡ δυστυχισμένη μητέρα δέν ἤξερε τί εἶλεγε, πώς εἶχε μισοτρέλλαθὴ άπο τή λύτη της. Τώρα ὁμοῦς, Τζώρτζ, καταβαρύνω όλα, όλα έξηγόνται... Καταβαρύνεις τί έννοῶ ; ...

— Ναι, εχεις δίκιο, Ουίλλιαμ.

— Ένα μόνον άκόμα δέν ξέρω άκόμα, Τζώρτζ. Ἐαν ὁ άδῶος αυτός έχει άρχισει νά αρπάξῃ τίς άθμα μικρά άπ' ότου άπέθανε...

— Θά ἦταν τρομερό !

— Γι' αυτό πρέπει νά λάβουμε τά μέτρα μας. Δέν προκειται νά σόσουμε μόνον τήν κ. Στήβενς σήμερα. Ἡδη διατρέχει κίνδυνο και ἡ μις Ντόλλυ κ' ένα πλῆθος παιδιών, γιατί ἡ δίψα τού αἵματος σ' ένα νεκροζώντανο εἶνε τρομερή, φρικαλέα. Γι' αυτό δέν πρέπει νά χάνουμε καιρό. Θά δόσουμε λόγο ένάπονον τού Θεοῦ, αν παραμειόσουμε τήν ύποθεσι αυτή. Ὅ Στήβενς πρέπει νά έξοντωθῃ ! Δέν πρέπει νά τού δώσουμε καιρό νά αλλάξῃ καταφύγιό...

— Ἄς μείνουμε τότε και ἄς έρευνησουμε παντού έδῶ μέσα.

Ἐο καθηγητής γύρισε πρὸς τήν Ντόλλυ. Φαινόταν έξαιρετικά έξαντλημένη, τού πρῶσοπὸ τῆς ἦταν χλωμό, τά μάτια της ἦταν κοκκίνα, έτουρτουρίζε...

Τό θλιβερό αυτό θέαμα έκαμε τόν Ουίλλιαμ νά συγνηθῆ βαθειά.

— Ὅχι, όχι σήμερα, εἶπε. Πρέπει νά φύγουμε. Νά όδηγήσουμε τήν μις σάπι της κ' έπειτα βλέπουμε. Για κτύπαξε... Ἡ δύστυχη κοπέλλα ύποφέρει, μόλις κρατιέται στα πόδια της !...

Συγχρόνως έπλησίασε τήν Ντόλλυ και τῆς εἶπε με φωνή, πούτρωμε άπ' τή συγνήνησι :

— Μις Ντόλλυ, συχωρήσῃτε με πούγινα άφορημὴ νά καθυστερήσουμε λίγο. Εἶσθε έξαντλημένη, τού βλέπω. Μά τά βασάνα μας έτελείωσαν πειά. Φεύγουμε... Δώστε μου τού χέρι σας.

Ἡ Ντόλλυ στρίχτηκε στό χέρι τού καθηγητοῦ και σηκώθηκε κυτάζοντάς τον στα μάτια μ' ένγνωμοσύνη.

Ἐο Ουίλλιαμ έβριλε στήν σάση του τῆ σκουφίσα πού βρήκαμε και παχοροήσαμε πρὸς τού βάθος της στοάς.

Πού πήγαίμε ; Βαδίσαμε πρὸς τήν έξοδο ἡ χανόνασε περισσόότερο μέσα στόν λαβύρινθο αυτό ;

Μπροστά μας συναντούσαμε διαρκῶς γκρομμισμένους τοίγους, γυρσάια, νερά, έξαρπασμένους νυχτερίδες, πού φτεροκοπούσαν στόν άέρα κ' έκαναν τήν Ντόλλυ νά τρομάξῃ και σφιγγεται κοντά στόν καθηγητή.

Ἐο Ουίλλιαμ τήν προσφύλαγε, τῆς μιλούσε με τρυφερότητα κ' αγάπη. Ἡ νέα εἶχε αντίληψη πώς διέτρεξε κάποιον πολὺ μεγάλο κίνδυνο και θεωρούσε τόν καθηγητή ὡς σωτήρα της. Τά βλέμματά της όταν τά στρίχζε πάνω του ἦσαν γεμάτα ένγνωμοσύνη.

Ἐο καθηγητής βρήκε τήν εύκαιρία για νά δώσῃ μερικῆς άπαραιτήτες συμβουλές και όηγησε στή Ντόλλυ :

— Ἄκουσε, παιδί μου, τίς εἶπε. Ἐπάραξε σοβαροῦς λόγους, για τόν όποιο δέν πρέπει νά μάθῃ κανεῖς τί σάς συνέβη άπόψε. Πρὸς τού παρόν δέν μπορῶ νά σάς πῶ τίποτα. Ὅταν ὁμοῦς, με τή βοήθεια τού Θεοῦ, κανονίσουμε τήν ύποθεσι αυτή, τότε θά σάς έξηγηθῶ λεπτομερῶς, θά σάς τά πῶ όλα. Γι' αυτό θά σάς παρακαλέσω νά κρατήσετε άπολύτως μυστικά τά άποφάντα γεγονότα. Νά μὴν πῆτε τίποτε οὔτε σ' αυτή τῆ μητέρα σας. Ἐάν τῆν έπισκεφθῶ κ' έγω και θά τῆν καθησυχάσω. Ἐλπίζω πώς θά έμπιστευθῆ σέ μένα...

Ἡ Ντόλλυ τόν καθησυχάσε άπολύτως. Δέν θάλεγε σέ κανένα λέξι. Θά τῆς έκαμε μεγάλη ευχαρίστησι αν ὁ κ. καθηγητής πῆγαίνε στό σπίτι της.

Μιλούσε και τόν κτύπαξε στα μάτια με μιá έκφρασι βαθειάς και μεγάλης ένγνωμοσύνης. Ἐσαφά ἡ φωνή της τρεμοόλασε, τά γόνατά της λυγίσαν κ' άπλωσε τά χέρια της για νά στηριχθῇ κάπου.

Θά σοριάζοταν κάτω, άπάνω στις πέτρες και στους σοβάδες πού σκέπαζαν τού δάπεδο τῆς κατακόμβης, αν ὁ Ουίλλιαμ δέν προσέβαίνε νά τῆν άρπάξῃ στήν άγκυλιά του !

— Τι εἶχε συμβεί ;

Ἡ άτυχη νέα εἶχε λιποθυμήσει !

Ἐξαντλημένη άπό τούς κόπους και τίς ταιλαιπωρίες στις όποιες εἶχε ύποβληθῇ, δέν μπόρεσε νά κρατηθῇ περισσόότερο. Ἐο καθηγητής τήν σηκωσε στήν άγκυλιά του και τήν μετέφερε στό μέρος όπου έκάθονταν προηγούμενος. Ἄρχισε συγχρόνως νά τῆς κἀν έντροβάς. Ἡ νέα έξακολουθούσε νά μέν άναόλητη. Ἐο Ουίλλιαμ άνησυχούσε. Ἡ ώρα περνούσε... Σκέπτοταν πόσο θά άνησυχούσε ἡ μητέρα τῆς κόρης, ἡ όποια τῆν εἶχε χάσει μυστηριωδῶς, άνεξήγητα... (Ακολουθεῖ)